

عنوان مقاله:

بررسی ناپایداری معماری دوره غزنوی با تکیه بر تاریخ بیهقی

محل انتشار:

دو فصلنامه ادب فارسی، دوره 6، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

میترا گلچین - عضو هیات علمی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تهران

امیرحسین هاشمی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

هرچه در تاریخ معماری به عقب میرویم، مستندات کالبدی کمتر میشوند؛ سقفها فرو میریزند، دیوارها محو و شالودهها طعمه گذشت روزگار میشوند. هرچند از موجودیت مادی بعضی از بناها اثری به‌جانبماند، این بناها به‌کلی نابود نمیشوند و در مستندات مکتوب پایدار می‌مانند. از دوره‌های تاریخ معماری ایران که امروز آثار بسیار کمی از آن باقی مانده است، دوره غزنویان است؛ باوجوداین، مستندات مکتوب بسیاری از این دوره به دست ما رسیده است که میتواند تا حدی کمبود داده‌های فیزیکی را جبران کند؛ مانند دیوان شاعران، سفرنامه‌ها و تاریخ‌نگاریها. در این میان، تاریخ بیهقی نوشته ابوالفضل بیهقی به‌دلیل شیوه منحصربه‌فرد تاریخ‌نگاری آن و همچنین ویژگی‌های ادبی ارزشمند، اهمیت ویژه‌ای دارد. پرسش مهمی که درباره معماری عصر غزنوی مطرح می‌شود این است که چرا از دوره‌های قبل و بعد از غزنویان آثار معماری زیادی باقی مانده است، اما آثار این دوره مهم تاریخی از صفحه روزگار محو شده‌اند؟ مقاله پیشرو با بررسی نکته‌های زبانی و ادبی در تاریخ بیهقی و مقایسه آنها با کاربردهای مشابه در فارسی معاصر، به دنبال پاسخ این پرسش است که آیا میتوان در متن تاریخ بیهقی شواهدی یافت که پایداری این بناها را توجیه کند؟

کلمات کلیدی:

تاریخ بیهقی، معماری، معماری موقتی، دوره غزنوی، تقدیرگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1200186>

